

De vermasting van de kust

Visie Stichting Duinbehoud

MARC JANSSEN

U kent ze waarschijnlijk allemaal wel: de radiomasten, de gsm-masten, de alarmsirenes en de televisiemasten. Langzaam maar zeker wordt Nederland volgebouwd met allerlei soorten masten en antennes. Waar vroeger de kerktoren een markeringspunt was in het landschap, worden we nu omringd door stalen torens die vol hangen met zend- en ontvangingapparatuur.

Voor de communicatie is het natuurlijk aardigst, dat we elkaar op elke plek en op elk gewenst moment kunnen bereiken via de mobiele telefoon en het netwerk van gsm-masten. Je hoeft geen afspraken meer te maken of elkaar op te zoeken voor een goed gesprek. En voor onze veiligheid is het natuurlijk absoluut noodzakelijk om Nederland vol te zetten met alarmsirenes en communicatiemasten. Zo kunnen we elkaar tijdig waarschuwen in geval van nood.

Maar voor de schoonheid van het landschap is het natuurlijk rampzalig. Zo langzamerhand is er in Nederland geen plekje meer te vinden waar je kunt genieten van het ongestoorde en ongerepte landschap. Een landschap zonder grote bouwwerken of hoog opgaande masten. Een landschap waar je nog even kunt genieten van de rust en de ruimte en waar je niet wordt lastig gevallen door het nieuwste ringtoontje.

Zo langzamerhand is er in Nederland geen plekje meer te vinden waar je kunt genieten van het ongestoorde en ongerepte landschap (foto: Joost Hack).

Natuurbeschermingswet

In de afgelopen jaren is Stichting Duinbehoud druk in de weer geweest om te voorkomen, dat

een groot aantal van die nieuwe masten in natuurgebieden terecht zou komen. En in een aantal gevallen is dat ook gelukt en werden bedrijven gedwongen om creatieve oplossingen te zoeken voor hun masten. Een belangrijke steun in de rug hierbij is de Natuurbeschermingswet geweest. Deze wet biedt niet alleen bescherming aan de natuur, maar ook aan het landschap en het natuurschoon.

Natuurschoon en landschap

Het wordt de Stichting Duinbehoud echter wel steeds lastiger gemaakt om de belangen van natuurschoon en het open landschap in te brengen in de besluitvorming over zendmasten. Zo heeft het ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij het beleid om alle duingebieden onder de natuurbeschermingswet te brengen op een laag pitje gezet. Dit betekent, dat in de helft van de duingebieden (die nog niet onder de Natuurbeschermingswet vallen) het landschapsschoon geen wettelijke bescherming kent. Ook heeft het rijk onlangs de gemeenten buiten spel gezet bij de besluitvorming over C2000 masten. C2000 staat voor het netwerk van masten voor hulpverleningsdiensten. En dit netwerk wordt van dermate groot belang geacht, dat gemeenten worden verplicht om mee te werken aan de plaatsing van die masten. Ambtenaren van het ministerie van Economische Zaken hebben dit besluit zodanig geïnterpreteerd, dat zij zonder veel overleg de locatie bepalen van de zendmasten en overgaan tot plaatsing. Gelukkig heeft de minister de natuurbeschermingswetgeving over het hoofd gezien en kan Stichting Duinbehoud op grond daarvan nog actie ondernemen. Dit biedt de mogelijkheid aan Stichting Duinbehoud om druk uit te oefenen om te gaan schuiven met die masten... het liefst tot ver buiten de natuurgebieden. Communicatie is een goede zaak, maar af en toe moet je ook even kunnen genieten van de rust, de ruimte en het ongestoorde landschap.

MARC JANSSEN IS DIRECTEUR VAN DE STICHTING DUINBEHOUD

